

d'estadístiques i de mapes. Treballar així les ciències socials no és fàcil però procura tant als mestres com als alumnes molta satisfacció.

La concreció de quins han de ser els ítems dels temes curriculars de ciències socials, com s'han de treballar i com s'han d'avaluar les competències que impliquen admet opcions tan diverses que el Ministeri, la Generalitat i els experts farien santament si deixessin d'imposar currículums tancats, llistes de competències i de passar exàmens i s'apliquessin a la formació del professorat i a fer propostes assenyades a manera de bones pràctiques possibles degudament justificades. El fet de donar llibertat i fer confiança a escoles, instituts i professionals de l'educació desenvolupa la creativitat i la responsabilitat, i evidentment demana un control públic.

El control públic de l'acció educativa sembla que no hauria de servir únicament per conèixer cada centre escolar i per treballar conjuntament a fi de millorar algunes propostes, sinó que també hauria de promocionar les bones pràctiques per fer-les arribar a la resta de la comunitat educativa en accions de formació permanent.

Potser els experts diran que el que proposo no són competències, certament el que he dit respon a una concepció de què és el que s'ha d'aprendre i ensenyar en ciències socials, perquè en un món en canvi aprendre no consisteix a processar un conjunt d'afirmacions i habilitats sinó una manera de pensar, de relacionar-se amb els altres i d'actuar. Quan es llegeixen aquestes llistes tan exhaustives de competències un pensa que potser té raó qui diu que el saber progressa, però la saviesa ens abandona.

Yunque de sueños XIII. 1953-1954.
 Eduardo Chillida (Hernani, 1924 – 2002).
 Fundación Arte y Tecnología de Telefónica.
 Madrid.

